

Jedna veľká lož. Dve zakázané lásky.
Tri dni na odhalenie vraha.

ŠTYRI MŔTVÉ KRÁLOVNÉ

ASTRID
SCHOLTE

ŠTYRI
MŔTVE
KRÁLOVNÉ

ŠTYRI
MŔTVE
KRÁLOVNÉ

ASTRID SCHOLTE

slovar

Copyright © 2019 by Astrid Scholte
Translation © Milica Nováková 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4037-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Astrid Scholte: Four Dead Queens*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve G. P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2019,
preložila Milica Nováková.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre kráľovnú v každej z nás.
Nech je odvážna, sebavedomá, tvrdohlavá,
neľútostná a rozhodnutá dosiahnuť svoje sny.*

KVA

IRIS

KRALOVNÁ ARCHIE

ARCHIA

MARGUERITE

KRALOVNÁ TORIE

Palác

Zmier

Torijský prístav

Pláž

Mackielov aukčný dom

TORIA

Padlina

DARA

EONIA

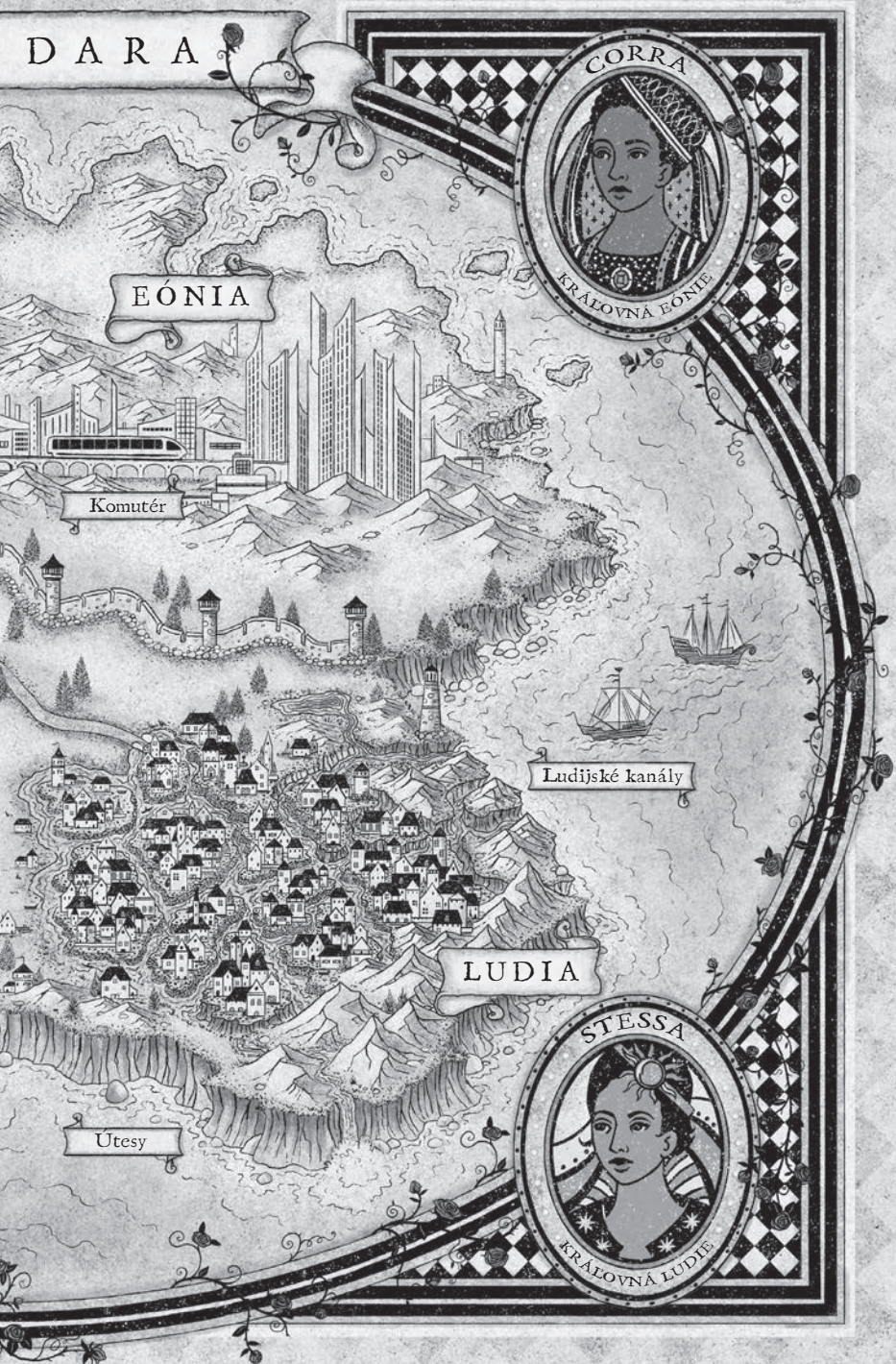
Komutér

Ludjiské kanály

LUDIA

Útesy

KVADARSKÉ KVADRANTY

Archia

*Poľnohospodársky ostrov, kde si cenia jednoduchosť,
tvrdú prácu a prírodu.*

Príslovie: Ver len tomu, čoho sa môžeš dotknúť rukou a srdcom.

Kráľovná: Iris

Eónia

*Zamrznutý kvadrant, kde sa sústreďujú na technológiu,
evolúciu a harmonickú spoločnosť.*

Príslovie: Búrlivá myseľ prináša búrlivé časy.

Pokojná myseľ podporuje mier.

Kráľovná: Corra

Toria

Pobrežný kvadrant, kde prekvitá obchod, zvedavosť a objavovanie.

Príslovie: Spoznaj všetko a budeš vedieť všetko.

Kráľovná: Marguerite

Ludia

Kvadrant zábavy, plný frivolnosti, hudby, umenia a potešenia.

Príslovie: Život patrí pôžitkárom s otvorenými očami a srdcom.

Kráľovná: Stessa

ZÁKONY KRÁLOVIEN

Zákon prvý: Kráľovná musí na ochranu úrodných území Archie podporovať v spoločnosti pokorný a pracovitý život.

Zákon druhý: Pocity a vzťahy zatieňujú rozum. Eónčania sa zameriavajú len na technologický pokrok, medicínu a spoločnosť ako celok.

Zákon tretí: Aby prosperovalo umenie a kultúra, literatúra a hudba, ľudia nesmie byť zaťažovaná fádnyymi každodennými starosťami.

Zákon štvrtý: Zvedavosť a objavovanie sú v srdci každého Torijčana. Malo by sa to podporovať v záujme rozkvetu torijskej spoločnosti.

Zákon piaty: Kráľovná musí byť vychovávaná vo svojom vlastnom kvadrante, aby spoznala život svojho ľudu a nebola ovplyvnená palácovou politikou.

Zákon šiesty: Keď kráľovná vkročí do paláca, už nikdy nesmie navštíviť svoju domovinu.

Zákon siedmy: Kráľovná musí porodiť nasledovníčku do veku štyridsaťpäť rokov, aby zachovala kráľovský rod.

Zákon ôsmy: Kráľovná sa nesmie rozptyľovať emóciami alebo láskou. Nesmie sa vydať, pretože by ju to odvádžalo od povinností.

Zákon deviaty: Každá kráľovná dostane jedného radcu zo svojho vlastného kvadrantu. Budú to ich jediní radcovia.

Zákon desiaty: Všetci radcovia musia byť prítomní na každom zasadnutí dvora a musia sa vyjadriť ku každému rozhodnutiu, aby kráľovné zostali nestranné.

Zákon jedenásty: Kráľovná moc môže byť v prípade kráľovninej smrti alebo abdikácie odovzdaná len jej dcére.

Zákon dvanásty: Ak kráľovná zomrie, jej dcéra alebo najbližšia príbuzná musí hneď prísť do paláca a zaujať trón.

Zákon trinásty: Iba kráľovná môže sedieť na tróne. Keď prijme trón, prijíma zodpovednosť za kvadrant až do svojej smrti.

Zákon štrnásty: Je povinnosťou kráľovien zabezpečiť mier medzi kvadrantmi.

Zákon pätnásty: Každý rok rozhodnú kráľovné po porade so svojimi radcami, kto dostane dávku CEPRONALu.

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

Keralie

Ranné slnko rozžiarilo zlatú kupolu paláca a zaplavilo Zmier svetlom. Všetci sa zastavili a pozreli nahor – akoby to bolo znamenie od štyroch kráľovien –, ale my sme sa nad nimi krčili ako supy pripravené zniesť sa dole a roztrhať ich.

„Koho si dnes vyberieme?“ opýtal sa Mackiel. Opieral sa o veľkú obrazovku na streche budovy, kde sa zobrazovali najnovšie kráľovské správy. Vyzeral ako očarujúci, dobre oblečený mladý muž z Torie. Ale len tak *vyzeral*.

„Rozhodnutia, rozhodnutia,“ uškrnula som sa.

Pohol sa ku mne a sťažka mi ovinul ruku okolo pliec. „Na koho sa dnes cítiš? Sladká dievčina? Dáma v núde? Zvodkyňa nevedomá si svojich predností?“ našpúlil pery.

Zasmiala som sa a odtlačila ho. „Budem tým, čo nám prinesie najviac peňazí.“ Obvykle som si vyberala svoje ciele sama, ale Mackiel mal dnes ráno dobrú náladu a ja som nechcela tú vratkú loďku prevrhnuť. Tak ľahko sa v týchto

dňoch ponoril do temnoty. Urobila by som čokoľvek, aby som ho udržala na svetle.

Pokrčila som plecami. „Vyber ty.“

Nadvihol tmavé obočie a s hlavou naklonenou nabok preskúmal dav. Výrazné hlboké modré oči mu zvýrazňovala čierna linka. Jeho pohľadu nič neuniklo. Na perách mu pohrával známy úsmev.

Svieži vzduch v Zmieri bol čistý na rozdiel od štipľavého pachu morských rias, rýb a zhnitého dreva, ktorým bol nasiaknutý náš domov v torijskom prístave. Bolo to hlavné mesto Kvadary a najdrahšie miesto na život, pretože susedilo s Toriou, Eóniou a Ludiou. Archia bola jediným regiónom mimo pevniny.

Obchody na prízemí predávali rôzne schválené tovary vrátane eónskych liekov, najnovšej ludijskej módy a hračiek i čerstvej úrody a údeného mäsa z Archie – to všetko zhromaždili a ponúkali torijskí obchodníci. Od sklených výkladov sa odrážali výkriky detí, mrmlanie obchodných rokovanií a šepkané kráľovské klebety.

Za budovami sa týčila nepriehľadná zlatá kupola zakrývajúca palác a dôverné rozhovory, ktoré sa v ňom odohrávali. Do paláca sa vchádzalo cez starú kamennú budovu – Dom zmieru.

Mackiel hľadal vhodný cieľ, priložiac si prostredník k perám – urážka kráľovien skrývajúcich sa pod svojou zlatou kupolou. Keď zachytil môj pohľad, poklepal si po perách a zaškeril sa.

„On,“ povedal s pohľadom upretým na chrbát tmavej postavy zostupujúcej po schodoch z Domu zmieru na zaplnené hlavné námestie. „Prines mi jeho komschránku.“

Cieľ bol očividne Eónčan. Zatiaľ čo my Torijčania sme boli zababušení v niekoľkých vrstvách, aby sme sa ochrá-

nili pred štipľavým chladom, on mal na sebe tesný oblek z dermy, látky vyrábanej v Eónii z miliónov mikroorganizmov, ktoré mu svojimi výlučkami udržovali telesnú teplotu. Odporné, ale v najtuhšej zime to bolo každému jedno.

„Posol?“ pozrela som sa na Mackiela. To, čo niesol, bolo asi veľmi dôležité, pretože práve vyšiel z Domu zmieru, jediného miesta, kde spolu obchodovali Torijčania, Eónčania, Archijčania aj Ludijčania.

Mackiel sa prstami obťažkanými prsteňmi poškrabal na krku ako zvyčajne, keď bol nervózny. „Netrúfaš si?“

Pousmiala som sa. „Jasné, že hej.“ Bola som jeho najlepšia vreckárka, do vreciek aj z nich som sa dostávala rukou ľahkou ako pierko.

„A pamätaj...“

„Rýchlo do akcie. A von z akcie ešte rýchlejšie.“

Skôr ako som stihla skĺznuť zo strechy, zovrel mi rameno. Vážne sa na mňa zahľadel. Už mesiace sa na mňa tak nepozrel – akoby mu na mne záležalo. Takmer som sa zasmiala, ale smiech sa mi zasekol niekde medzi hrudou a hrdlom.

„Nech ťa nechytia,“ povedal mi.

„Už ma niekedy chytili?“ uškrnula som sa nad jeho starosťami. Zliezla som zo strechy a zamiešala sa do davu.

Nedostala som sa ďaleko, keď predo mnou prudko zastal starší muž a zdvihol štyri prsty k perám na znak úcty ku kráľovným – to bol *poriadny* pozdrav, nie Mackielova verzia s prostredníkom. Zatlačila som päty do zeme. Podpätky s hrotmi sa zaryli do ošúchaných dlažbových kameňov. Zastala som včas, líce som si šuchla o jeho chrbát.

Doriti! Čo v tomto paláci vedie ľudí k takým spomaľujúcim kravinám? Veď cez tie zlaté steny aj tak nič nevidia.

A keby aj videli, tak čo? Kráľovným na nás i tak nezáleží. Určite nie na niekom, ako som ja.

Vyrazila som starcovi z ruky paličku. Zatackal sa.

Otočil sa ku mne s tvárou zvrátenou od rozčúlenia.

„Prepáčte!“ vyhrkla som. Zažmurkala som spod klobúka so širokou strieškou. „Dav ma postrčil.“

Výraz na tvári mu zmäkol. „Netráp sa, zlatko,“ naklonil hlavu. „Pekný deň.“

Nevinne som sa naňho usmiala a schovala som si jeho strieborné vreckové hodinky do záhybu sukne. To má príučku.

Na špičkách som hľadala svoj cieľ. *Tam*. Nevyzeral oveľa starší odo mňa – mal možno osemnásť. Oblek mu sedel ako druhá koža. Od končekov prstov až po krk, zakrýval mu hrud', nohy a dokonca aj chodidlá. Ja som každý deň zápasila s korzetmi a so škrobenými sukňami, ale dostať sa do jeho obleku zrejme nebolo o nič ľahšie.

Aj tak som mu však závidela tú látku a slobodu pohybu, ktorú mu umožňovala. Tak ako on, aj ja som mala od neustáleho behania, skákania a lozenia vyrysované svaly. Pre Torijčanku nebolo nič nezvyčajné byť vo forme a štíhla, ja som však nebola vytrénovaná z toho, že by som sa plavila do Archie a späť alebo vykladala ťažké náklady v dokoch. Ja som bola už dlho zamotaná v tej temnejšej stránke Torie. Skromné šaty a tesné korzety zakrývali moju skazenosť. Nikto by neuhádol, čím sa živím.

Posol postával pod schodiskom do Domu zmieru a presúval si niečo v taške. To bola moja šanca. Starec mi vnučil nápad.

Vrhla som sa k vylešteným bridlicovým schodom s pohľadom upretým na palác a so svojím najlepším predstieraným úžasom – alebo skôr priblblou stupiditou – a dvíha-

la som štyri prsty k perám. Neďaleko posla som si zasekla špičku do medzery medzi dvoma dlaždicami a žuchla sa na zem ako handrová bábika. Nebolo to dvakrát pôvabné, ale poslúži to môjmu cieľu. Už som sa na vlastných chybách poučila, že predstieranie je priehľadné. Mne sa dalo vyčítať všeličo, ale nedostatok zápalu rozhodne nie.

„Ach!“ vykričla som, keď som vrazila do chlapca. Ska-zená časť môjho ja sa potešila, keď s buchnutím dopadol na dlažbu. Pristála som na ňom a ruky mi zabľúdili k jeho taške.

Posol sa rýchlo spamätal, odtlačil ma, pravou rukou stále zvieral tašku. Možno to nebolo jeho prvé stretnutie s Mackielovým vreckárom. Ovládla som sa a nezazrela som na Mackiela, ktorý to určite dychtivo pozoroval zo strechy.

Vždy sa pozeral.

Zmenila som taktiku a pregúlila som sa, pričom som si naschvál oškrela koleno na kameňoch. Zaskučala som ako nevinné torijské dievča, ktoré som hrala. Zdvihla som hlavu, ukázala som mu tvár pod klobúkom a pozrela sa naňho.

Vyzeral typicky eónsky. Oči mal ďaleko od seba, výrazné líčne kosti a hrdú sánku. Takto boli Eónčania navrhnutí. Opálenú tvár mu lemovali čierne kučery. Pokožku mal jemnú, ale odolnú. Vôbec sa nepodobala na moju bledú, smotanovú pokožku, čo sa v zime šúpala a praskala a v lete ju horúce slnko okamžite spálilo. Pozeral sa na mňa. Mal svetlé oči takmer bez farby. Nemali tú typicky hnedú Eónčanov, ktorá ich chránila pred páliacim slnkom. Pomáhalo mu to vidieť v tme?

„Si v poriadku?“ spýtal sa ma s bezvýraznou tvárou. Eónčania obvykle pôsobili chladne ako väčšina ich kvadrantu.

Prikývla som. „Je mi to hrozne, hrozne ľúto.“